

REFORM

Tidsskrift utgitt av Høyres Studenterforening i Bergen #1/2014

KUNNSKAPS- SAMFUNNET

Les også om norsk filmproduksjon, medlemsdemokrati og blå listes toppkandidater

LEDER

DET ER NÅ DET GJELDER

Fjorårets valgresultat gav en historisk sterk borgerlig seier. Det gir Erna Solberg og hennes mannskap en historisk mulighet til å føre en liberal, borgerlig og fremskrittrettet politikk. De små, men viktige justeringene den nye regjeringen gjorde i sitt første budsjett har gitt oss et positivt førsteinntrykk av regjeringen. Det var gledelig at man rettet opp i skjevheten mellom person- og bedriftsbeskatning som Stoltenberg hadde lagt igjen etter seg. Dermed kuttet regjeringen direkte i marginalbeskatningen på personinntekt. Slike rettfærdige skattekkutt, som gir større incentiver for å arbeide, er vi nødt til å se mer av dersom regjeringen skal ha håp om å gjenvelges i 2017.

Regjeringens hvetebrødsdager er definitivt over, og man må starte arbeidet med de reformer og prosjekt som man mener er viktigst å få gjennomført. I Sundvolden-erklæringen nevnes kunnskap som ett av regjeringens satsingsområder. Dette er gledelig og helt nødvendig etter 8 år med rødgrønt styre som gav et hvileskjær for forskningen og en times ufaglært leksehjelp som viktigste skolesatsing. Skal vi øke vår produktivitet og derved styrke vår konkurransekraft må det generelle kunnskapsnivået heves. Det greier man ikke så lenge enhetsskolen lever i beste velgående. Vi må gi reell differensiert undervisning gjennom hele skoleløpet. Hvorfor kan vi ikke tilby elevene nivådifferensierte læreplaner i basisfagene på ungdomsskolen, slik man gjør i matematikk gjennom hele videregående? Da kan de flinkeste elevene slippe å repetere pensum som de har kunnet helt siden

7.klasse. Samtidig kan man gi mer målrettet oppfølging for svakere elever, slik at de faktisk oppnår adekvate basiskunnskaper. Så lenge 20 % går ut av ungdomsskolen uten å kunne lese, skrive og regne godt nok, er den norske skolen dømt til å gjenskape de sosioøkonomiske forskjellene i samfunnet. Denne kunnskapssvikten fra grunnskolen forplanter seg videre som høyt frafall i yrkesfaglig utdanning, ungdomsledighet på over 7 % og en stadig økende andel unge på uføretrygd. Det må være urovekkende for en hver regjering å se at enkelte unge faller varig ut av arbeidslivet og allerede tidlig i 20-årene blir parkert på NAV.

I denne utgaven ser vi nærmere på visjonen om Kunnskaps-samfunnet. Vi har kronikker som belyser to av de største utfordringene for høyere utdanning; Fragmenteringen av både faglige og økonomiske ressurser på et for stort antall utdanningsinstitusjoner, og manglende samsvar mellom samfunnets kompetansebehov og den kompetansen ferdig utdannede kandidater har. En klar visjon for strukturelle grep i høyere utdanning er helt essensielt for å styrke Norges konkurransekraft. Hvorvidt kunnskapsministeren tør å ta de nødvendige grepene i utdanningssektoren, blir lakmustesten for regjeringens visjon om kunnskapssamfunnet.

Eirik Stenby Hauge
ansvarlig redaktør

REALISER KUNNSKAPSSAMFUNNET!

Kjære leser av Reform,

Vår kjære statsminister Erna Solberg sa en gang «vi må være smartest, ikke billigst» når hun skulle forklare kunnskapssamfunnet som Høyre ønsker å realisere. La meg først si at jeg kan ikke skryte på meg å være smartest, men jeg er i hvert fall ikke billigst. Jeg er tross alt Sunnmøring. Når det er sagt er målet å bli smartest.

Kunnskapsminister Thorbjørn Røe Isaksen uttalte tidligere i år: «Det var kunnskapsnasjonen Norge som temmet fossefallene og skapte industrieventyret – ingeniører og fagarbeidere. Det var kunnskapsnasjonen Norge som løftet seg fra et fattig land til toppen av verdensstatistikken. Det var kunnskapsnasjonen Norge som la grunnlaget for oljeeventyret». Dette sitatet danner et godt bilde på hva kunnskapsnasjonen Norge har fått til. Det gir også en forsmak på hva vår kunnskap kan oppnå, bare vi vil sterkt nok. Det å satse på kunnskap er ikke noe nytt, men det å satse på kunnskap i alle samfunnsledd og det å realisere all den humankapitalen som Norge besitter er nytt. Det er dette Høyre vil.

Som leder av en studentorganisasjon har jeg et stor ansvar. Et ansvar for å forvalte all den kunnskapen som hvert enkelt av foreningens medlemmer besitter. Kunnskapssamfunnet som vi ønsker å realisere starter hos oss studenter. Det starter

med den ene lærerstudenten ved Høgskolen i Bergen som snart skal bli alles drømmelærer. Det starter med den ene realfagstudenten ved UiB som snart skal løse fremtidens klimautfordringene. Ja, det starter med oss studenter. Det er vi som holder nøkkelen til fremtidens kunnskap- og velferdssamfunn.

Høyres Studenter Bergen (HSB), utgiver av dette tidsskriftet, er en åpen og inkluderende møteplass for alle studenter som deler Høyres samfunnssyn. Ved å bli medlem av foreningen vil du bli invitert med på en rekke arrangementer, både politiske og sosiale. Å engasjere seg i foreningen vil gi deg som medlem utfordringer, økt kunnskap, gode venner og muligheter til å påvirke politikken både på lokalt og nasjonalt nivå. HSB har de siste årene vokst kraftig og fått en sentral rolle i student-Bergen. Dette viser at engasjementet i foreningen smitter og at døren alltid er åpen for nye medlemmer, enten du har store politiske ambisjoner eller bare vil ha det hyggelig med likesinnede.

Velkommen som medlem!

Even B. Dimmen
formann, Høyres Studenterforening i Bergen.
988 03 779 / hsf.bergen@gmail.com

takk for støtte fra:

SIB Kulturstyret

Ansvarlig redaktør: Eirik Stenby Hauge
Redaksjonsmedlemmer: Håkon Block
Vagle, Håkon Berg, Caroline Sandven
Taule og Ingrid Selnes Arholm

Layout: Austrått Media
Forsidefoto: Yuri_arcurs | Dreamstime
Trykkeri: Molvik Grafisk AS
Opplag: 1500

Tema:

Kunnskapssamfunnet

VEIEN VIDERE FOR HØYERE UTDANNING OG FORSKNING I NORGE

Av: Kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Mange spør hvor mange universiteter og høyskoler vi skal ha i Norge. Det mener jeg er å starte i feil ende. Spørsmålet vi må stille oss er: Hva slags institusjonsstruktur trenger vi for at vi skal få best mulig kvalitet i norsk høyere utdanning og forskning?

Norge er et lite land, sa Hallvard Lange i 1960. Det har skjedd mye siden den gang, men vi er fremdeles bare så vidt fem millioner mennesker. På en del områder presterer vi imidlertid klart over vår egen vektklasse: Vi spiller en viktig rolle i freds- og forsoningsarbeid, vi er verdensledende på undervannsteknologi og er en viktig aktør i olje- og gassindustrien. Forskning og høyere utdanning er, med noen viktige unntak, ikke blant av disse områdene. Det vil regjeringen gjøre noe med.

Norges konkurransekraft

I januar varslet jeg at regjeringen i løpet av våren 2015 vil legge frem en stortingsmelding om struktur i høyere utdanning. Målet med meldingen er å sikre Norge universiteter og høyskoler som dekker kunnskapsbehovet vårt i fremtiden. Det er en stor utfordring. Norge er et av verdens dyreste land å produsere i. Vi har et høyt prisnivå, omfattende velferdstilbud og godt betalte jobber. Slik ønsker vi at det skal fortsette, men det forutsetter at vi klarer å bruke kunnskap som kilde til å konkurrere på effektivitet og kvalitet, både i næringslivet og på offentlige tjenester.

Da er vi helt avhengige av at vi kan dekke behovet for kunnskapsrike kandidater over hele landet – at vi utdan-

ner flinke folk til alle yrker og til å fylle alle samfunnets behov. Vi trenger forskning som gir oss de store gjennombruddene, skaper verdier og som kan bidra til å løse vår tids store utfordringer. Vi trenger med andre ord forskning av ypperste kvalitet, og flere miljøer som kan hevde seg i verdensklasse.

Vi investerer allerede 30 milliarder av skattebetalernes penger i universiteter og høyskoler, og det er ikke ressurstilgangen som er den store utfordringen. Men det kan tyde på at vi sprer ressursene våre for tynt, både når det gjelder forskere og økonomiske ressurser. I stedet for å ha lignende fagmiljø på mange institusjoner bør vi se om vi kan få bedre kvalitet ved å samle mer robuste fagmiljø, som også sammen kan utnytte ressursene enda bedre.

Kunnskap av høy kvalitet

Det er et mål at vi har institusjoner for høyere utdanning og forskning over hele landet. Universiteter og høyskoler

fleste vitenskaplig ansatte ved universiteter og høyskoler både forsker og underviser. Små og spredte studietilbud fører derfor også til at vi sprer forskerne våre utover i små fagmiljø.

Det utføres mye god forskning i Norge. Likevel er påvirkningskraften til norsk forskning langt lavere enn ressurstilgangen burde tilsi. Norske forskere siteres langt mindre enn sine svenske og danske kolleger: Mens norske forskere siteres syv prosent over verdenssnittet, ligger svenske og danske forskere hele 15 og 35 prosent over. Nylig la forskningsrådet frem en rapport fra Mats Benner og Gunnar Öquist, som har sett på norske forskningsmiljøers bidrag til gjennombruddsforskning. De konkluderer med at norsk forskning holder god gjennomsnittlig kvalitet, men leverer for lite fremragende forskning. I rapporten trekkes ressurskonsentrasjon og sterk akademisk ledelse frem som to av de viktigste forutsetningene om vi skal oppnå de virkelig store resultatene.

« Både universiteter og høyskoler bør satse på sine faglige styrker, slik at vi får institusjoner som kjennetegnes av både egenart og kvalitet.

– Torbjørn Røe Isaksen, kunnskapsminister

er viktige lokale og regionale drivkrefter, og det er nødvendig med gode utdanningstilbud over hele landet. Det er dessuten verdifullt at arbeids- og næringsliv kan ha fruktbart samarbeid med institusjoner som har geografisk nærhet. Men vi gjør oss selv en bjørnetjeneste dersom vi gjør kvalitet til vår andre prioritet. Vårt øverste mål må være å sikre hele landet kunnskap av høy kvalitet.

I 2008 la det såkalte Stjernøutvalget frem en rapport hvor de så på fremtiden til norsk høyere utdanning. De konkluderte med at vi sprer ressursene for tynt utover. Vi har all grunn til å tro at den diagnosen fremdeles gjelder. I fjor var det 10 år siden vi gjennomførte en kvalitetsreform i høyere utdanning, og selv om vi har fått utdanninger med kurs som henger bedre sammen og som er mer relevante for arbeidslivet, gjenstår det fremdeles store utfordringer. Andelen som ikke fullfører en påbegynt grad har økt med 10 prosentpoeng siden 2001. Evalueringer av de korte profesjonsutdanningene, som for eksempel sykepleie- og ingeniørstudier, viser at mange av dem er for lite forskningsbasert og foregår i små og fragmenterte fagmiljø.

Forskning i verdensklasse

Strukturmeldingen skal i hovedsak ta for seg kvaliteten i høyere utdanning. Men den vil også være relevant for forskningsfeltet. Utdanning og forskning er tett sammenvevd, blant annet fordi høyere utdanning skal være forskningsbasert. Tette bånd mellom forskning og undervisning er en viktig forutsetning for god studiekvalitet. De

Regjeringen vil satse på å utvikle flere verdensledende forskningsmiljø. Vi trenger mer gjennombruddsforskning – den som gir oss de store fremskrittene. Men vi skal ikke kun ha spisser, vi må også ha et bredt spekter av forskning som er grunnfjellet i universitetene og høyskolene våre. Forskning som er grunnlaget for god undervisning, bidrag til grunnforskning, anvendt forskning og oppdragsforskning. All denne forskningen må holde høy kvalitet, og det vil i mange tilfeller innebære at man må konsentrere de faglige ressursene.

Universitetsambisjoner må legges på is

Med kvalitetsreformen ble det innført nye kriterier for å bli universitet, og ett av dem er kravet om at en institusjon må ha minst fire doktorgradsutdanninger for å kunne søke om universitetsstatus. Dette har ført til at vi har fått et særnorsk opprykkssystem for institusjoner. Det er grunn til å spørre om systemet har ført til at mange høyskoler har rettet oppmerksomheten mot å oppfylle disse kravene, fremfor å prioritere de faglige fortrinnene og grunnoppgavene sine. Både universiteter og høyskoler bør satse på sine faglige styrker, slik at vi får institusjoner som kjennetegnes av både egenart og kvalitet. Jeg er bekymret for at mange universitetsambisjoner har gått ut over kvaliteten i både forskning og utdanning. Derfor har regjeringen sagt at vi ikke vil innvilge søknader om universitetsstatus før dagens ordning er evaluert og stortingsmeldingen er lagt frem.

Regjeringen vil imidlertid støtte institusjoner som ønsker

GJENNOMBRUDD PÅ FORSKNINGSFELTET. FORSKERE VET NÅ HVORFOR MENNESKER UTVIKLER MS. PROFESSOR ANNE SPURKLAND FRA UIO PÅ BILDET.

Foto: Gunnar F. Lothe

å slå seg sammen på eget initiativ, og oppfordrer universiteter og høyskoler til selv å ta initiativ til slike prosesser. I dag ender for mange av de små utdanningstilbudene våre opp med å konkurrere med hverandre. Oppmerksomheten rettes mot å lage strategier for å tiltrekke seg den samme begrensede gruppen studenter, i stedet for å samarbeide. Til syvende og sist taper vi alle på dette. Det er dårlig bruk av kunnskapsinvesteringene våre – det går ut over kvaliteten på utdanning til hver enkelt student, og vi risikerer å gå glipp av viktige forskningsresultater som vi kunne oppnådd med sterkere fagmiljø.

Arbeidet med stortingsmeldingen om struktur i høyere utdanning er i gang. I dag har vi ikke gode nok indikatorer for å måle studiekvalitet, og derfor er første ledd i arbeidet en grundig vurdering av hvordan vi best kan definere og måle god utdanningskvalitet. Når det er på

Strukturen er rammeverket

Det er ikke et mål i seg selv å tegne et nytt kart over universitets- og høyskole-Norge. Struktur kan aldri bli mer enn en rammebetingelse. Strukturprosessen handler ikke om å treffe et gyllent måltall som vil utløse kvalitet. Det handler om å legge til rette for enda bedre fagmiljøer der det skapes en kultur for kvalitet. Struktur er en viktig rammebetingelse for god kvalitet, men det er de som forsker, underviser og ikke minst leder universitetene og høyskolene våre som faktisk må oppnå resultatene. Før vi gjør noe med strukturen skal vi selvsagt ha en tett dialog med universitetene og høyskolene. Jeg har tro på at vi skal finne frem til et resultat som hever kvaliteten og som alle kan være fornøyd med.

Vi er kanskje et lite land innen forskning og utdanning. Men nordmenn lar sjelden det ta luven fra oss.

« Jeg er villig til å ta de grepene som trengs for å sikre kvaliteten i høyere utdanning og forskning.

– Torbjørn Røe Isaksen, kunnskapsminister

plass er det denne definisjonen som skal få konsekvenser for hvordan universitets- og høyskolesektoren vår ser ut i fremtiden. Det er viktig for meg at denne prosessen ikke skal begynne med å si hvor mange institusjoner vi skal ende opp med. Men jeg tror det er stor sannsynlighet for at en av konklusjonene i meldingen vil bli at vi bør redusere antallet institusjoner. Jeg er villig til å ta de grepene som trengs for å sikre kvaliteten i høyere utdanning og forskning.

«Intet er godt nok, hvis det står i din makt å gjøre det bedre!» har Kristine Bonnevie, Norges første kvinnelige professor, sagt. Det finnes ingen grunn til at norsk utdanning og forskning ikke skal kunne hevde seg i verdensklasse. Det er kunnskap som skal gi oss de nye ideene og verdiene vi skal leve av i fremtiden. Vi har ikke råd til å ikke satse på kvalitet.

#LÆRINGSLIVET

Statsminister Erna Solberg åpnet 2014 med å slå fast at fremtidens olje er kunnskap. Bildet er ikke bare meget godt, - det er meget riktig. Veien til kunnskapssamfunnet er den store utfordringen, og valgene vi gjør definerer om vi er konkurransedyktig som land, ikke bare i 2020, men i 2050 og 2070. Norges konkurransekraft utgjør de kloke hodene, og de kloke hodenes evne til læring.

Dessverre forsvant den gode debatten like fort som #læringslivet forsvant som populær emneknagg. Hverdagen kom, posteringene på statsbudsjettet ble ekstremt detaljerte og Dagsnytt Atten snakket om krisen i Senterpartiet. Samfunnet virket ferdig med å snakke om kunnskap for denne gang.

Heldigvis blir næringslivet aldri ferdig med å snakke om behov for ny kompetanse, eller hvilke store samfunnsutfordringer vi står ovenfor. Heldigvis tror jeg ikke debatten er død og avlivet, for regjeringen har lovet at de skal bruke de store pengene på de store utfordringene. Kunnskap er fremtidens olje, og læringslivet er pumpene som får den opp av havbunnen.

Talentisme

Det sies at alle lærer noe nytt hver dag, og kanskje er dette mer gjeldene for barn. Professor Mari Rege fra Universitetet i Stavanger hadde ett godt poeng på NHOs årskonferanse om at læring må starte tidlig. I tillegg må læringen endres, og forbedres. Enhetsskolen er erklært død, og denne regjeringen vil gjenopplive den riktige debatten om hvordan vi kan få verdens beste skole. Metoden må være en helhetlig og mangfoldig satsning på hvert enkelt barn. Vi må dyrke læreglede og læreevne, for hvert barn er unikt, og hvert barn er et talent. Det må utvikles en læringskultur hvor alle ønsker å få testet ut sine evner, alle kan ikke bli best i alt, men alle skal få prøve å bli best i noe. Læring handler om prøving, feiling og om resultater. God læring vil gi barna en bedre sjanse den dagen de skal søke på sin første jobb.

I dag satses det mye på realfagene, fordi Norge trenger flere ingeniører i fremtiden. Ingeniørene klarer seg riktignok dårlig uten økonomene eller designerne, og som alle andre går ingeniørene til legen, eller har barn i barnehagen. Mitt poeng er følgende, - vi trenger bredde i utdanningen, også i fremtiden. Vi må bygge en skole som utvikler talent innen matte, kjemi, språk, samfunnsfag eller kunsthøgskolen. Listen skal ikke være begrensende, for vi vil trenge talenter i mange sektorer i fremtiden. Når

ambisjonene er verdens beste skole, må det bety å bli verdens beste i å utvikle kunnskap.

Den moderne læreren

På veien til å utvikle verdens beste skole er læreren en viktig nøkkel. Regjeringen har foreslått gode tiltak for å styrke lærerutdanningen, samt å få flere lærere til å ta etter- og videreutdanning. Dette er vesentlig for at lærerstanden skal utvikles i tråd med de endringer som skjer i samfunnet. Læreren må være mesteren til å lære bort. Utviklingen av pedagogikk tilpasset morgendagens elever vil dermed være en av de viktigste investeringene skolen kan gjøre for samfunns- og arbeidslivet.

Ibsens tekster fra 1880 – tallet er kanskje ikke så engasjerende lenger, hva med å utfordre elevene på å sitere et godt Ibsen-sitat på Twitter med en passende emneknagg. Jeg tror mange ungdomsskoleelever ville likt denne utfordringen. Digitalisering er en ressurs, og en viktig del av den hverdagen elevene vil møte i arbeidslivet. Foreløpig er det for langt mellom suksesshistoriene på dette området. Så sjeldent at Aftenposten de senere ukene har skrevet en hel serie om de skolene som har tatt i bruk dette i undervisningen. De presenteres som unntaket, men de burde ha vært regelen.

Universiteter og høyskoler på et høyt internasjonalt nivå I Universitets- og høyskoleloven står det at lovens formål er å tilrettelegge for at universiteter og høyskoler tilbyr høyere utdanning på høyt internasjonalt nivå. Universitetet i Oslo har utviklet en egen strategi 2020 med sikte på å oppnå en status som et internasjonalt toppuniversitet. Det mangler ikke på ambisjoner for sektoren, men for å oppnå disse ambisjonene må det tas grep. Norsk studentorganisasjons leder, Ola M. Rydje presenterte kanskje et av de viktigste grepene på Årskonferansen til NHO: dårlige studietilbud må legges ned. Vi har for mange av de.

Studentene må stille krav til forelesere, og næringslivet må stille et minstekrav til den kompetansen kandidatene har den dagen de starter i en bedrift. Når rektorer i det ganske land sier at de skal bli verdensledende på et fagfelt, må fagfeltet tørre å utfordre de på hvordan de skal gjøre dette.

Kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen har lagt frem 7 punkter til å forbedre kvaliteten i høyere utdanning, hvorav et punkt omhandler en strukturgjennomgang. Han

vil sette en standard for kvalitet, og deretter strukturere sektoren etter dette. Min applaus får han den dagen han offentlig sier at han vil legge ned en utdanningsinstitusjon eller studieretninger på en utdanningsinstitusjon, fordi den eller de har for lav kvalitet. Spiss må prioriteres fremfor bredde.

Læringslivet utenfor verdens beste land

I studentavisen Inside oppfordrer lederen av ANSA, Vibeke Munthe Kaas alle til å reise på utveksling. Hun mener alle har godt av å oppdage at andre land og andre samfunn gjør ting annerledes enn oss. Abelia og jeg er helt enige med henne, og vi tror at utenlandsstudentene vil være de beste rådgiverne på å si noe om hvordan våre egne ambisjoner ligger an.

undersøkelser om voksnes ferdigheter (PIAAC) viser at norske arbeidstakere scorer relativt høyt på læring i arbeidslivet. Tverrfaglighet, omstillingsevne, refleksjon og evnen til å lære å lære vil være essensielle forutsetninger for at individet skal fortsette å lære. I tillegg må arbeidslivet forbedre sin kultur for læring. Tiltak som Kompetansefunn, generell videreutdanning eller eksterne utplasseringer i andre bedrifter er bare noen av mange eksempler på hvilke retning morgendagens arbeidsliv må ta for å sikre konkurransekraft i fremtiden. Med kunnskap skal landet bygges.

Vi blir kalt dessertgenerasjonen, og jeg tror dette også vil gjenspeiles i våre valg av arbeidsplass. Vi vil stille krav til fleksibilitet, innovasjon og arbeidsplassens muligheter

« Min applaus får Røe Isaksen den dagen han offentlig sier at han vil legge ned en utdanningsinstitusjon fordi den har for lav kvalitet.

– Mari Berdal Djupvik, Kommunikasjonsrådgiver i Abelia

Fremtidens næringsliv vil trenge internasjonal kompetanse, fordi i fremtidens marked handler vi ikke lenger med våre egne, - vi handler med brasilianere og japanere. Dette fordrer at vi har kunnskap om hvordan handel foregår i disse landene, og hvordan vi kan måle våre styrker og svakheter opp mot disse. Lengre eller kortere opphold i utlandet vil bli mer naturlig, og nærmest en forventning i en jobbsøkerprosess. For neste generasjon toppledere vil den uformelle samtalen handle om ølet de drakk under studietiden i Tyskland, eller den gangen de inngikk en handelsavtale på kryddermarkedet i Saigon. Internasjonaliseringen er her. Deltagelse er ikke frivillig, hverken for enkeltindividet eller næringslivet.

Å lære å lære

Læring i tidlig alder, en skole som utvikler talent og elever som kan strekke seg enda lenger på anerkjente universitets og høyskoler, utgjør til sammen en god oppskrift på den kompetansen et konkurransedyktig næringsliv trenger. Kombinerer du dette med en bredere forståelse av hvordan verden ser ut, har man en god basis til den dagen man skal ut i arbeidslivet.

Like viktig er det faktum at læringen ikke slutter den dagen du er i din første jobb, - tvert i mot. Internasjonale

for videre selvutvikling. Selv om noen vil mene at dette er for høye krav til desserten, mener jeg at dette viser at vi er barn av vår tid. Mentalitet om hva læringslivet er i dag. En tid hvor nettopp forutsetningene for å lykkes er at hodene utvikles. Et individ som lærer er den beste mekanismen for å sikre næringslivets konkurransekraft. Det snakkes om de kloke hodene fordi disse vil være investeringen i bedriftenes regnskap.

Min erfaring fra kunnskapsintensive bedrifter er at de sistnevnte egenskapene må stimuleres bedre. I barnehagen og på skolen må ferdighetene utvikles gjennom å dyrke barnas nysgjerrighet og kjærlighet for å lære. I høyere utdanning må ferdigheten bli til kompetanse gjennom diskusjon og et tettere samarbeid og dialog med arbeids og næringsliv.

Som en relativ fersk kunnskapsmedarbeider har jeg mange forventninger til mine år i arbeidslivet. Jeg vet at mine foreldre var med å bygge landet, nå er det vår tid til å bygge det videre. Det blir opp til oss å møte de store samfunnsutfordringene, og da må våre kloke hoder ha den rette metoden for å utvikle seg. Alle lever kun *ett* liv, jeg vil oppfordre alle til å la det bli et #læringsliv.

Alder: 22. Studerer: Samfunnsøkonomi

SUSANN STRØMSVÅG

Intervju med Blå Listes 1.kandidat

På nominasjonsmøtet til Blå Liste ble fungerende listeleder Susann Strømsvåg enstemmig valgt til ny førstekandidat for Blå Liste. Reform har intervjuet henne for å bli mer kjent med hennes bakgrunn og de sakene Blå Liste skal kjempe for i studentpolitikken.

Hva fikk deg til å bli engasjert i studentpolitikk?

Da jeg tok steget inn i studentpolitikken for første gang var hovedmotivasjonen at jeg ville lære mer om politikk og hvordan universitetet fungerer. Denne interessen startet da jeg ble medlem av fagutvalget for samfunnsøkonomi. I løpet av min første periode i Studentparlamentet ble interessen større, og jeg oppdaget fort at dette var noe jeg ville engasjere meg i. Det er en viktig oppgave å sørge for at studentene blir hørt i alle saker som angår dem, og den oppgaven vil jeg være med på å utføre.

Hvilke erfaringer har du som gjør deg til en dyktig toppkandidat for Blå Liste?

Etter to år i Studentparlamentet har jeg god oversikt over det arbeidet som skal gjøres og de områdene man arbeider med. Det siste året har jeg også vært fast representant i Velferdstinget og Læringsmiljøutvalget, så jeg har god oversikt over og innsikt i de aktuelle sakene på disse områdene.

Utenom dette har jeg også vært med på landsmøter i både NSO og Høyres Studenter, samt vært medlem i fagutvalget for samfunnsøkonomi, estetisk utvalg og rådet for førstesemesterstudier. Det siste semester har jeg også fungert som listeleder for Blå Liste. Samlet mener jeg dette har gitt meg både den kunnskapen og erfaringen jeg trenger for å representere Blå Liste og studentene ved UiB på en god måte.

Hva er Blå Listes viktigste saker i valget?

Det er selvfølgelig mange viktige saker, men vi har valgt ut tre saker vi vil fokusere spesielt mye på dette året. Det er viktig å sikre et godt treningstilbud i sentrum. Nå som SiB Sentrum legges ned er dette spesielt aktuelt. Her er det viktig at SiB samarbeider godt med både utdanningsinstitusjoner og kommunen for å finne gode løsninger.

Vi vil også jobbe for at villaen i Olav Kyrres gate gjenreises. I dag har studentorganisasjonene lite plass, og det er vanskelig å finne lokaler for sosiale samlinger og arrangementer. En ny villa med både kontorplasser og lokaler for sosiale arrangementer vil løse mange av disse problemene, samtidig som man får samlet organisasjonene på et sted.

Den siste hovedprioriteringen vår er økt samarbeid mellom universitetet og næringslivet. Her er det mange muligheter som bør utnyttes bedre. Mer samarbeid vil gagne både studentene, universitetet og næringslivet. En student som f.eks. skriver masteroppgave for en bedrift får relevant arbeidserfaring, samtidig gir dette mer samarbeid mellom academia og næringslivet for å løse faglige utfordringer.

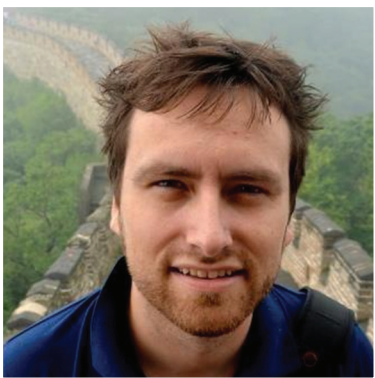
Hva mener du er Studentparlamentets viktigste oppgave?

Studentparlamentet skal representere alle studentene ved universitetet, og jobbe for å fremme deres interesser. Den viktigste oppgaven til studentparlamentet er da nødvendigvis å jobbe opp mot universitetet og andre aktuelle aktører for å fremme saker som kommer studentene til gode. Det er viktig at noen fungerer som en felles stemme for studentene for at man skal ha en reell påvirkningskraft i de sakene som angår oss. For å få til dette er det viktig å synliggjøre for studentene hvem vi er og hva vi driver med. Har vi flere studenter i ryggen har vi også en sterkere stemme opp mot UiB og de andre aktørene.

Hva mener du er viktigst å fronte i studentenes velferdspolitik?

Nasjonalt mener jeg den viktigste saken for oss nå er å knytte studiestøtten til G. Det er nødvendig å sikre en jevn økning i studiestøtten for hvert år. Først når man får dette på plass kan man ta debatten på om man skal satse sterkest på økt studiestøtte eller flere studentboliger.

Lokalt mener jeg den viktigste velferdssaken er å sikre gode helsetilbud for studentene. Vi har mange gode tilbud vi må jobbe for å opprettholde, og noen tilbud vi bør satse på å utvide. Psykisk helsetjeneste er spesielt viktig, og her er det sentralt å holde ventetidene nede på et akseptabelt nivå.

Alder: 29. Studerer: Master i administrasjon og organisasjonsvitenskap

SINDRE R. DUELAND

i UiBs høyeste politiske organ

Universitetsstyret er UiBs høyeste organ, og hvert år velges to studentrepresentanter til styret. I inneværende periode har HSBs 1.nestleder, Heidi Fuglesang, sittet i Universitetsstyret og sikrer foreningen innflytelse på universitetets høyeste politiske nivå. Reform intervjuer i denne utgaven Høyremannen Sindre Dueland, som stiller i årets valg.

Hva fikk deg til å bli engasjert i utdanningspolitikk?

Det var studentkulturen som fikk meg interessert i studentpolitikk, men det er mange år siden nå. Siden den gang har det skjedd mye i Bergen som har bedret forholdet mellom studentpolitikere og studentkulturen. Nå har vi bygget opp relativt gode systemer mellom studentpolitikere og de aktive studentforeningene. Samtidig har den nasjonale politikken de siste årene skapt en utvikling for universitetet, som ikke er bærekraftig på lang sikt. Nå er det slik at studentpolitikken både kan og bør handle om det som er viktigst for studentene: utdanning. Det er også derfor jeg har tatt steget, og stiller til universitetsstyret. Dersom vi skal sikre at UiB også i fremtiden utdanner noen av de beste kandidatene i Norge må det arbeides hardt for dette lokalt, så vel som nasjonalt.

Hvilke erfaringer har du som gjør deg til en egnet til å sitte i Universitetsstyret?

Jeg har mye erfaring fra studentpolitikken, både lokalt på UiB, på HiB og gjennom NSO. Jeg har studert på både MN, SV og HF, og jeg har tatt juridiske fag i Oslo og økonomifag på NHH. Jeg tror jeg vet hvordan det er å være student, først og fremst. Og det er kanskje det jeg har savnet litt i universitetsstyret tidligere. Vi må ha en kombinasjon av gode studenter, og dyktige studentpolitikere. Det siste året har vi hatt det; nå gjelder det å bygge videre på den utviklingen. Resten av styret sitter jo i fire år om gangen, ofte åtte. Da er det viktig at vi som bare sitter i ett år av gangen jobber enda hardere for å synliggjøre studentene på UiB.

Hva er dine viktigste saker i valget?

For meg er selvsagt den viktigste saken utdanningskvalitet. Problemet med en slik sak er at den egentlig ikke sier noe. Utdanningskvalitet er ikke en sak i seg selv, det er et resultat av mange saker.

For å få til målet om styrket utdanningskvalitet mener jeg vi må satse på breddeforskning. Som resultat av det må vi kunne kreve at våre professorer underviser om det de forsker på. Da tror jeg vi får mer ut av de ressursene vi har, og samtidig åpner det for økt innslag av studentaktiv forskning. Videre må vi slutte å tvinge våre egne forskere til å forelese emner de ikke interesserer seg for. Da er det bedre å leie inn forelesere fra andre steder i samfunnet. Det viktigste for oss som studenter er jo at vi får formidlet kunnskapen på en god måte, ikke hvem som formidler. Mange av våre forelesere har lyst til å bli gode undervisere, men de får ikke den nødvendige etterutdanningen og opplæringen i pedagogikk, som de gjerne skulle hatt. Det må vi gjøre noe med.

Så må vi ikke glemme at kvalitet også handler om muligheter. Den forrige regjeringen bygde mange boliger for studentene. Samtidig som de satte mye strengere krav til hvordan de skal bygges. Det førte til at leieprisen på en ny studentbolig steg omtrent 20 % justert for KPI. Samtidig nektet de plent å øke studiestøtten utover KPI. Det vil si at vi i løpet av den perioden er blitt fattigere som studenter. Vi har mindre tid til å studere, fordi vi må jobbe mer. Nå er det jo åpenbart at universitetsstyret ikke kan øke studiestøtten, men jeg ønsker at universitetet skal sette temaet på dagsorden. Det er jo ikke slik at universitetet er tjent med fattige studenter. Universitetet er avhengig av at studentene har tid til å studere, for å opprettholde kvaliteten på studiene. Da må også universitetet være med å støtte studentene i kampen om høyere studiestøtte. Dette er ikke kun en velferdssak, det er snakk om studentene skal få bruke tiden på det samfunnet vil at de skal gjøre, nemlig studere.

Hvilke andre oppgaver vil du ta fatt på i Universitetsstyret?

Det er viktig å sikre studenters rettigheter knyttet til eksamen og rettigheter studentene har som tjenestemottakere fra det offentlige. For at studentene ikke skal møte urimelige vedtak fra universitets side må vi ha mer kompetanse blant de administrativt ansatte. Vi må tørre å stille strengere krav til administrativt ansatte. Det er ikke sikkert du er skikket til å jobbe på UiB bare fordi du har en mastergrad fra UiB. Dersom vi sikrer at de ansatte i utgangspunktet har de kvalifikasjonene vi behøver, er jeg overbevist om at vi har et potensiale for å slanke administrasjonen.

INCENTIVER FOR BRUK AV NORSK NATUR

I august var Barrie M. Osborne, produsenten av Ringenes Herre i Norge for å se om norsk natur kunne være kulisser i den nye innspillingen av en film om Harald Hardråde. Han besøkte blant annet locations på Vestlandet. Han skulle jo tross alt lage vikingfilm, og at en film om nordmenn skulle ha Norge som kulisser er ikke unaturlig. Etter å ha sett seg rundt har han uttalt at han var fornøyd med det han hadde sett. Flere andre produsenter har vært på speiding til Norge for å se om naturen kunne passe til hele eller deler av produksjonene deres, heriblant til innspillingen av tv-serien «The Vikings». Interessen for norsk natur synes å være stor, og spørsmålet er derfor hvorfor så få, nesten ingen, innspillinger har blitt lagt til Norge de siste årene.

Svaret ligger i incentiver. Hver gang en stor filmprodusent skal bestemme hvilket land innspillingen av den neste store filmen skal legges til, trumfer alltid budsjett – og å holde budsjettet er en viktig del av jobben til produsenter. De landene som har innført refusjonsordninger for utenlandske filminnspillinger har blitt valgt, fordi besparelsen knyttet til produksjonene er betydelige. Utfordringen for Norge ligger i at samtidig som Norge er et høykostland – har de landene med en natur som kan sammenlignes med vår slike ordninger. Irland har en refusjonsordning som de av næringspolitiske interesser valgte å beholde til tross for finanskrisen, og landet ble valgt for innspilling av flere viking-produksjoner. Et annet land som har blitt brukt mye til slike lignende er Island. Men det er ikke bare land i krise som har refusjonsordninger. Ordningene varierer i både prosentsats og om det er et tak på refusjonsbeløp, men alt fra New Zealand, Australia og Singapore, til Storbritannia, Tyskland, Frankrike, Italia, Belgia, til Canada og USA har refusjonsordninger. Listen er lengre.

Spørsmålet er derfor om det finnes gode grunner for at Norge skal delta i konkurransen om å være et land som

utenlandske filmproduksjoner legges til, og om svaret er ja – hvordan skal vår incentivordning så se ut.

Jeg mener svaret på det første er opplagt. Slik jeg ser det er to overordnede politiske grunner til at en incentivordning for utenlandske filmproduksjoner er lurt for Norge. Det første er næringspolitisk, fordi en incentivordning som fører til flere produksjoner i Norge genererer økt verdiskapning fordi produksjonene har ringvirkninger for lokalt næringsliv og sysselsetting. Det andre er kulturpolitisk, fordi flere produksjoner over det ganske land fører til maktspredning og flere arbeidsplasser innenfor filmproduksjon i områder utover det sentrale østlandsområdet.

Mer filmproduksjon utenfor Oslo

La oss begynne med det sistnevnte, kulturpolitisk. Norsk filmproduksjon er svært sentralisert og det er få personer involvert i den. Brordelen av norske filmmidler brukes på produksjoner i og rundt Oslo. Dette fører til dårlig maktspredning, og denne politiske prioriteringen av film på Østlandet har Høyre lenge ment at bør opphøre. Offentlige filmmidler må tildeles på bakgrunn av kvalitet, ikke geografi. Utfordringen ligger i at denne politikken har ført til at de fleste som jobber med film har flyttet til Oslo fordi det er der jobbene er å finne. En refusjonsordning for utenlandsk film vil nok bidra til å endre dette. I og med at de heteste locations Norge har å by på ligger langs kysten, og særlig i vest og i nord – vil produksjoner lagt til regionene bidra til å spre filmjobbene utover i landet naturlig. Erfaringer fra andre land med refusjonsordninger viser at store produksjoner har et behov for lokalt infrastruktur knyttet til produksjonene. Dette åpner opp flere muligheter for filmrelaterte jobber til alt fra norske produsenter, assistenter, filmfotografer, klippere, scenografer, kostymedesignere og statister, selv om de store Hollywood-stjernene og regissøren ikke nødvendigvis er norske. I perioden 2010-2012

har Island gått fra 300 til 800 filmarbeidere, og den lokale omsetningen fra filmbransjen har økt fra 150 til 450 millioner kroner. Erfaringene disse norske filmarbeiderne får fra flere produksjoner, vil også kunne ha synergieffekter til norsk film og heve kvaliteten på den.

Filmindustri gir store ringvirkninger

Menidennesammenhengene kanskjedenæringspolitiske gevinstene de største og mest synlige. Utover økt sysselsetting innenfor selve filmproduksjonene, som kan være betydelige – kommer alle ringvirkningene. Innspillingen av The Hobbit genererte 6750 innenlands flyreiser, 93.000 hotellovernattinger, 1800 leiebiler, 380.000 dollar ble brukt på kaffe og 16000 arbeidsdager for skuespillere fra New Zealand. Det er regnet ut at 1450.000 dollar ble brukt på mat fra lokale distributører. I innspillingen av Ringenes Herre Filmene var det 5000 bedrifter som leverte tjenester til produksjonen. For New Zealand skapte dermed innspillingen av filmene stor verdiskapning både lokalt og nasjonalt. Men også mindre produksjoner har betydning for lokalt næringsliv. I 2009 og 2010 var Vestlandet vertskap for flere tyske fjernsynsfilmer, som alene tilførte omtrentlig 6000 overnattningsdøgn i Norge for stab og skuespillere.

For Norge er også reklamen for Norge i filmkulisser et utnyttet potensiale. Norske reisedestinasjonsselskaper bruker millioner hvert år på å kjøre annonser – samtidig som reklamen gjennom film er nærmest fraværende.

Europeiske incentivordninger har en armlengdes avstand til sine respektive filminstitutt og nasjonale filmfond, og er i all hovedsak lagt til nettopp nærings- og finansdepartement. Det er gode grunner til at Norge bør gjøre det samme. Høyre, som hadde innføring av en incentivordning for film i partiprogrammet i stortingsvalget sa i 2007 at «midler fra andre departement» enn kulturdepartementet må vurderes, siden en refusjonsordning vil være «et klart næringsrettet virkemiddel.» Jeg tror det i fortsettelsen er viktig å holde på dette prinsippet – og er enig i at innføringen av en refusjonsordning først og fremst er et næringsrettet virkemiddel, men som har kulturpolitiske ringvirkninger.

Som Holm peker på i sin gjennomgang av ordningene i utlandet, har incentivordninger til felles at de er automatiske støttesystemer med transparente, objektive kriterier, de er enkle å administrere, stort sett uten søknadsfrister, og de er ofte skalerbare og kan møte svingninger i bransjen. En norsk refusjonsordning må være så enkel som overhodet mulig, både for å sikre at vi ikke får et stort eget «film-incentivs-byråkrati» - og for at utenlandske filmskapere skal kunne enkelt hva de går til når de velger Norge som innspillingsland.

Island sin refusjonsordning bør være en god modell for Norge å ta utgangspunkt i. Den er avgrenset til å dekke film- og tv-produksjon som styrker islandsk kultur og promoterer islandsk historie og natur, eller som promoterer økt erfaring, kunnskap og artistiske

« En incentivordning som gir mer filmproduksjon i Norge vil gi økt lokal verdiskapning.

– Charlotte Spurkeland, Leder i Høyres Studenter og stortingsrepresentant for Hordaland Høyre

Filmturisme er økende, og seere ønsker å reise til de stedene hvor filmene har vært spilt inn. Det er regnet en gjennomsnittlig vekst i hotellbesøk på 62% etter filmpremiere for land med eksponering i filmer. New Zealand har til og med utnyttet locations til å bli selve reisemålet, noe som er spesielt da man ikke skulle tro at folk reiste til den andre siden av verden for å se kulisser fra en film tuftet på en slags britisk mytologi som Tolkien skapte. Men det gjør folk – og Norge er langt fra så synlig som vi kunne vært. Hvis vi tenker oss at flere filmkulisser fra Norge fører til bare en brøkdel av turismen New Zealand har fått, vil samfunnsgevinsten fortsatt være betydelig.

Modeller for incentivordninger

Så til innretning. Kulturdepartementet utlyste 3. januar i år en utredning av incentivordninger. Oslo Economics fikk oppdraget med å kartlegge og vurdere slike ordninger i andre land. Utredningen skal leveres 10. april. I en kronikk på filmnettstedet Rushprint publisert 21. februar 2014 har lederen for Vestnorsk Filmkommisjon, Sigmund Elias Holm sett på de ulike modellene som andre land i Europa har for sine ordninger og deler de inn i tre kategorier: 1) Rabatt uten skatteelement, 2) Investorrettet skattekreditt, og 3) Produsentrettet skattekreditt.

ambisjoner. Innenfor ordningen tilbakebetales 20 prosent av produksjonens kostnader knyttet til stab og leverandører som er skatteregistrert på Island etter at innspillingen er over. Modellen er fleksibel i og med at den ikke har søknadsfrist og at ordningen ikke har et øvre tak. Med en løpende saksbehandling er det dermed like gode muligheter for produksjoner som søker i november som å få refusjon som de som søker i januar. Det gir fleksibilitet til filmproduksjonene, og ordningen har i gitt stor verdiskapning for Island, med produksjoner som Prometheus, Game of Thrones, Thor, James Bond og Batman.

Jeg mener det er på tide at Norge stiller likt i konkurransen om å få utenlandske filmproduksjoner. Med en objektiv og enkel refusjonsordning som har en ubyråkratisk innretning, kan norske bedrifter også ta del i den verdiskapningen og det potensialet som ligger i det å vise frem norsk natur og ta i bruk og bygge ut filminfrastruktur. Kulturpolitisk kan vi få en maktspredning fra Oslo til regionene, og tallene fra Island og New Zealand er bevis på at en incentivordning for utenlandsk filmproduksjon er næringspolitisk fornuftig.

Vil du bli medlem av Unge Høyre?

Send: «UH» etterfulgt av fornavn, etternavn, adresse, postnummer og når du er født(ddmmåååå) og e-post til 2160
Medlemskapet koster 100 kr pr år. Fra august til desember koster det 50 kr.

GJESTEINNLEGG

MEDLEMSMAKT, MEDLEMSDEMOKRATI OG NOMINASJONSPROSESSER

Øystein Sundelin

Gruppeleder for Oslo Høyres bystyregruppe

Det er ikke en spesielt kontroversiell påstand å si at norsk politikk, som i resten av verden, er blitt mer fokusert på de absolutte toppkandidatene. Erna, Siv og Jens er det som er diskuteres, deres kjemi, deres mange opptredener og deres gode og dårlige dager. I en slik tilværelse kan fort de fleste andre kandidatene kjøpt reduseres til brikker som skal bidra til å tippe borgerlig eller sosialistisk side over den magiske flertallsgrensen «85 representanter på Stortinget».

Men for oss som er mer enn gjennomsnittlig interessert og engasjert i politikk, vet vi at det er en verden bak lederne som fronter politikken, og vi vet også at det i et parti finnes personer som kan stå langt fra hverandre politisk. Det er derfor viktig for medlemmene å sikre at det ikke bare er partiet som vinner, men også at det er den riktige listen som vinner. Uravstemninger og nominasjonsprosesser er det som avgjør dette. For å dra en parallell til musikkens verden; dette er politikken «backstage», der hvor kveldens låtvalg og sangenes uttrykk bestemmes. I Oslo Høyre har vi nå flere års erfaring med dette. Etter et forutgående arbeid av et lovutvalg som etter Oslo Høyres årsmøte i 2007 fikk i oppdrag å utrede ulike former for bedre involvering av medlemmene i partiets beslutningsprosesser, vedtok årsmøtet i januar året etter enstemmig å innføre en medlemsinvolvering i nominasjonsprosessen.

Rådgivende uravstemninger

Uravstemninger har blitt brukt både i forkant av nominasjonsprosesser og ved valg av leder og nestleder i foreningen. Første gangs bruk foregikk høsten 2008 i forkant av nominasjonen til Stortingsvalget 2009. I underkant av 1.400 medlemmer deltok i avstemningen. Alle, også ikke-betalende medlemmer, ble invitert til å delta. Cirka 40 kandidater var valgbare, av disse kunne 10 kandidater prioriteres.

Annen gang uravstemning ble foretatt var i forkant av årsmøtets ledervalg på 2010-årsmøtet. Da deltok 1.265 av medlemmene. I november 2011 ble det gjennomført en rådgivende uravstemning mellom to nestlederkandidater i Oslo Høyre. I denne deltok 1.181 medlemmer.

Tredje gang var kommunevalgnominasjonen høsten 2010. Da var det ca 100 kandidater å velge mellom, og 8 personer skulle prioriteres i spørsmålsrunde én, for å avklare forhåndskumuleringer, og deretter ble det gitt en mulighet for å prioritere fem personer man som medlem ønsket å ha med på ukumulert plass på bystyrelisten. I underkant av 600 personer deltok i denne uravstemningen. Her ble tilbudet om å delta gitt bare til betalende medlemmer.

Gjennomføringen av uravstemninger

En uravstemning gjennomføres både elektronisk og per brevpost. Dette for å nå hele medlemsmassen, også dem som ikke benytter seg av e-post. I den første avstemningsrunden var det ca. 1/4 av stemmene som ble avgitt via papirstemmeseddel i posten. Denne andelen var sunket til ca. 1/6 i nestlederavstemningen i 2011. Det er viktig å sette klare frister på forhånd, både for kandidater og for når avstemningen starter og slutter. Det er også viktig å ikke endre på regelverket eller spillereglene underveis. Vi har også en sikringsmekanisme mot «kjendiskupp»: Nominasjonsmøtet har siste ord. Uravstemningen tillegges stor vekt, men er rådgivende.

Erfaringene så langt tilsier at når det er klare og kjente kandidater og få alternativer man kan velge mellom, så deltar mange. Er det en komplisert avstemning der det tar tid å sette seg inn i opplegget, eller svært mange kandidater å velge mellom (100,) vil færre delta. Er det to klare alternativer satt opp mot hverandre, eller relativt få å velge mellom og mange relativt kjente navn, som i Stortingsnominasjonen i 2008, ledervalget i 2009/2010 og nestlederavstemningen i 2011 er det flere som deltar.

Økt medlemsaktivitet

Vi vet at det i politiske partier finnes svært mange medlemmer som er medlem kun for å støtte partiet uten noe ønske om å engasjere seg noe mer. Dette skal vi respektere. Politiske partier skal ikke tvinge seg inn på folk, og som konservative er vi jo fullt ut klar over at livet er mye mer enn politikk. At mellom 15 og nesten opptil 40 prosent av Oslo Høyres medlemmer aktivt deltar i nominasjonen av kandidatene er derfor i seg selv positivt. Jeg er også rimelig trygg på at dette øker engasjementnivået i partiorganisasjonen. Oslo Høyre har fra 2008 til i dag gått fra 3223 til 5655 medlemmer, med 90 prosents trofasthet. Dette kan selvfølgelig ikke tilskrives uravstemningen alene, men at medlemmene i så stor grad blir invitert med for å si sin mening tror jeg er utelukkende positivt og en medvirkende faktor til at så mange blir værende. Vi ønsker ikke bare medlemmer for å øke kontingentinngangen, vi ønsker flere medlemmer fordi vi er interessert

Telefonvirksomheten er til tider relativt høy i en nominasjonsprosess.

Veien videre

Men det er grep man kan ta for å øke deltagelsen enda mer. Nå som vi nærmer oss kommunevalget 2015, kan det være en anledning til å gjøre noen endringer for å øke deltagelsen i uravstemningen. Her er det som kjent veldig mange kandidater og mange av disse er ukjente. Dette er trolig noe av det som har bidratt til å redusere deltagelsen i disse uravstemningene. Tidligere har ordfører- og byrådsledernominasjonen vært holdt utenfor uravstemningen. Å trekke disse inn vil kunne øke oppmerksomheten.

Man kan også vurdere om uravstemninger bør gjennomføres i enten to omganger hvor man først utelukkende tar stilling til hvem man ønsker som forhåndskumulerte

« Å delta i uravstemninger gir større innflytelse over politikken enn å kun stemme annethvert år.

– Øystein Sundelin, Gruppeleder for Oslo Høyres bystyregruppe

i deres innspill. Å delta i en uravstemning gir deg større innflytelse over politikken enn å kun stemme annethvert år.

Det er heller ikke til å komme forbi at slike prosesser rett og slett er spennende. For politiske entusiaster er dette nesten som å følge cupfinalen med favorittlaget ditt. Kandidater man trodde skulle komme høyt opp, kan få lavere oppslutning enn antatt, og andre kan overraske med høye tall. Som nevnt over er ikke uravstemningen siste stopp for kandidaten, men et godt resultat her vil kunne bidra positivt senere i prosessen. De mest energiske tar også del i en aktiv kampanje for sin kandidat.

(maks 10 etter dagens valglov), og deretter hvem som bør eller ikke bør være med på listen totalt sett. Da får man flere kjente politikere inn i første runden, og åpner samtidig for at de ulike lokalforeningene kan jobbe for å øke sjansen deres foretrukne kandidater har på en kumulert plass.

Jeg tror uravstemninger om få år vil være en selvfølge i alle partier i alle fylker og i alle kommuner, det er bare å sette i gang. I Høyre bør vi være åpne for positiv konkurranse kandidater i mellom, selv om det er nervepirrende.

MENINGER

DEN NYE LÆREREN

Katrine Skotnes

organisatorisk nestleder HSB

Søken etter kunnskap er en kontinuerlig prosess, og vi ser at den utvikler seg i stadig nye retninger. Vi søker kunnskap på en helt annen måte nå, enn det vi gjorde for bare 10 til 20 år siden. Kanskje er tiden kommet for å tenke helt nytt, og innse at dagens lærer er på vei ut?

I dag dreier læring seg alt for mye rundt den tradisjonelle læreren, men hva om vi en dag kommer til at læreren ikke lenger trengs. Vi snakker stadig om etter- og videreutdanning for lærerne, men istedenfor å la all debatt dreie seg rundt hvordan man kan gi lærerne mer kunnskap, så bør vi begynne se litt på nye måter å formidle kunnskap. Dagens samfunn er i stadig utvikling, og det dukker hele tiden opp nye elektroniske hjelpemidler som kan brukes innenfor læring. Vi er alt for opptatt av å forme kunnskapssamfunnet etter sånn som det er i dag. Det moderne kunnskapssamfunnet bør dreie seg om hvordan vi kan gjøre kunnskap mest mulig tilgjengelig, fremfor bare å fokusere på den tradisjonelle læreren og klasseromsundervisning. Framtidens kunnskapssamfunn er ikke nødvendigvis så avhengig av en lærer som er fysisk til stede og underviser, og vi bør derfor begynne å se på nye veier å gå.

Det moderne kunnskapssamfunnet kan i stor grad benytte seg av selvstudium, noe som vi allerede ser er i ferd med å skje mange steder. Mange bedrifter har tatt i bruk noe som kalles e-Learning. E-learning er en metode hvor det formidles kunnskap via elektroniske verktøy slik som PC, mobil, apper, videokonferanse og over internett. Dette er en pekepinn som viser oss at kunnskapsformidling er blitt uavhengig av tid og sted.

Ta i bruk fremtidens læremidler

Et forskningsprosjekt utført av «US Department of Education» viste at læring over internett gav elevene større læringsutbytte, enn vanlig klasseromsundervisning¹. Det

finnes mange gode eksempler fra næringslivet, hvor det er tatt i bruk moderne læringsmetoder. En stor del av befolkningen, enten bevisst eller ubevisst, bruker også mange moderne elektroniske løsninger for å tilegne seg kunnskap i hverdagslivet, slik som Google og Wikipedia.

Læreren stilling vil kanskje endres mer fra klasseromsundervisning, til mer administrering og tilrettelegging for elevene, men dette vil skje gradvis. Likevel vil nok lærerens tradisjonelle rolle fortsette å være viktig for elever i ung alder, ettersom lærerens funksjon også er å være en autoritet og et forbilde. Dette er noe som er viktig for å forme barna de første skoleårene.

Utviklingen av det elektroniske kunnskapssamfunnet kan virke negativt på sosiale aspekter. Den direkte sosiale kontakten vil bli redusert, som igjen kan medføre at det vil bli vanskeligere å utvikle sosiale relasjoner mellom mennesker, noe som er svært viktig for et moderne samfunn og arbeidsliv. De som faller av i undervisningen kan også ende opp med å få for lite oppfølging. En løsning på dette kan være å holde skolene åpne, med færre tilgjengelige lærere og veiledere på skolen. Dette gir elevene muligheten til å samarbeide. Det kan også være en idé å måle resultater hyppig, slik at de som faller av blir oppdaget.

Vi er bare i begynnelsen av en stor endring som kommer til å skje med det moderne elektroniske kunnskapssamfunnet. Det er derfor viktig å ikke henge seg opp i gamle tradisjoner, men heller begynne å se på nye muligheter. Det vi vet er at fremtiden ikke blir lik fortiden.

¹Evaluation of Evidence-Based Practices in Online Learning (<http://www2.ed.gov/rschstat/eval/tech/evidence-based-practices/finalreport.pdf>)

Framtidens kunnskapssamfunn er ikke nødvendigvis så avhengig av en lærer som er fysisk til stede og underviser, og vi bør derfor begynne å se på nye veier å gå.

– Katrine Skotnes, organisatorisk nestleder HSB

facebook.com/hsfbergen

@hsfbergen

Vil du også engasjere deg i byens største, eldste og beste politiske studentorganisasjon? Høyres studenter i Bergen er en aktiv organisasjon for deg som ønsker utfordringer, nye venner, og en mulighet til å skape Høyres politikk for fremtiden. Meld deg inn i dag!

Meld deg inn i Høyres Studenterforening i Bergen via www.hoyrestudent.no eller www.hsfbergen.no

Hva skjer?

22.april: Representantskap Bergen Høyre, Kvarteret
28.april: Amerikanske presidenter - Hals Olav Lahlum, Kvarteret/speilsalen
29.april-7.mai – Valguke med Blå liste: Studentparlamentsvalg og universitetsstyrevalg finner sted ved UiB. Valgvake 7.mai
5.mai – Konservativ aften med Henrik Asheim, Kvarteret/speilsalen
8.mai – Slippfest Reform kl 19.00, Høyres Hus
17.mai – Tradisjonsrik 17.mai pils med HSB, Three lions pub
Sommeravslutning i begynnelsen av juni

Invitasjon til både sosiale og politiske arrangement foreligger på facebook minst 1-2 uker på forhånd.

Inntil tippemonopolet fjernes har Høyres Studenterforening i Bergen blitt grasrotmottaker. Ved å registrere HSFB som din grasrotmottaker vil 5 % av innsatsen i dine spill gå direkte til HSFB.

Støtt derfor HSFB i dag med din grasrotandel på en av følgende måter:

- 1) Send SMS: GRASROTANDELEN 995334895 til 2020 (gratis tjeneste)
- 2) Internett: Registrer HSFB som mottaker på grasrotandelen.no eller via norsk-tipping.no
- 3) Kommisjonær: Registrer HSFB som mottaker via vårt org. nummer 995334895

GRASROTANDELEN